

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันพุธที่ ๒๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลาย ผู้ที่แก่เรียนทั้งหลาย พวกเราทั้งหลายผู้รู้หลักการอุดมการณ์
อุดมธรรม เพื่อพัฒนาวิทยาศาสตร์ เพื่ออำนวยความสะดวกความสบายในการ
ดำรงชีพ พัฒนาใจไม่ให้หลงในวิทยาศาสตร์ในความสะดวกในความสบาย

การที่พัฒนาวิทยาศาสตร์นั้นได้รับความสะดวกความสบายต้องพัฒนาใจ
ไม่ให้หลงในวิทยาศาสตร์ พัฒนาทั้งวิทยาศาสตร์พัฒนาทั้งใจไปพร้อม ๆ กัน
เพื่อให้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดี

การปล่อยวางนั้นไม่ใช่การปล่อยปะละเลยนะ การปล่อยวางคือทำหน้าที่ของเรา
ไม่ให้ขาดตกบกพร่อง ทั้งกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพไม่ให้ขาดตกบกพร่อง
เพื่อจะเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดี ไม่ตึงเกินไปไม่หย่อนเกินไป
เหมือนสายพิณนี้ สายพิณตึงเกินไปมันก็จะขาด หย่อนเกินไปมันก็ไม่เพราะ

อย่าไปปล่อยปะละเลย อย่าไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ความรู้ให้เป็นคู่กับ
การประพฤติการปฏิบัติ ความรู้กับการประพฤติการปฏิบัติมันแยกจากกันไม่ได้

เพราะความรู้กับการประพฤติการปฏิบัติมันต้องอยู่ในเซตเดียวกัน ปริยัติกับปฏิบัติ มันจะแยกกันไม่ได้เลยนะ ทางวิทยาศาสตร์ทางใจมันแยกกันไม่ได้สัญญาตญาณ

เรามองดูด้วยปัญญา เพื่อนะ เราจะเอาแต่ทางวิทยาศาสตร์มันก็ไปไม่ได้ เราจะเอาแต่เรื่องจิตเรื่องใจมันก็ไปไม่ได้ สองอย่างนี้ต้องไปพร้อม ๆ กัน

ให้เปรียบเทียบเพื่อให้เกิดพิจารณาด้วยปัญญา มันคุณะ เราจะได้พากันประพฤติ พากันปฏิบัติ จะไม่เสียกาลเสียเวลาในการดำเนินชีวิตที่ประเสริฐของเรา

ให้พวกเราทั้งหลายนะพากันรู้กาลรู้เวลานะ

นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลาย นักเรียน นิสิต นักศึกษา ผู้ที่แก่เรียนทั้งหลาย ต้องพัฒนาวิทยาศาสตร์ พร้อมกับการต้องพัฒนาจิตใจไปพร้อม ๆ กัน เพื่อเข้าถึง ความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดี ไม่มากไม่น้อย เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรงปฏิบัติเพื่อออกจากทุกข์เป็นผู้ปฏิบัติที่สมควร ที่เป็นดีเอ็นเอที่แห่งความดี ที่ประกอบด้วยปัญญา ปัญญาต้องเป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ปัญญาเพื่อตัวเพื่อตน เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ เพื่อเป็นที่เคารพบูชาทั้งตัวเราในตัวของเราเองและผู้อื่น ตัวเองก็เคารพตัวเองได้ ประชาชนมหาชนก็เคารพนับถือไว้วางใจ

เป็นผู้เข้าถึงทางสายกลางระหว่างวิทยาศาสตร์กับใจเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม ไปพร้อม ๆ กัน

เราทั้งหลายจะได้รู้ต้องมีจิตสำนึกว่าชีวิตของเราเป็นชีวิตที่ประเสริฐ เราต้องรู้ค่า แห่งลมปราณที่เราเกิดมาเพื่อมาพัฒนาใจ มาพัฒนาวิทยาศาสตร์ไปพร้อม ๆ กัน

ให้มีจิตสำนึกว่าเราเกิดมาทำไม เราเรียนหนังสือทำไม ทำงานทำไม เรามาทำงานเป็นข้าราชการเป็นนักการเมืองเป็นนักบวชทำไม

เราต้องรู้เข้าใจการพัฒนาวិทยาศาสตร์พัฒนาใจทั้งใจไปพร้อม ๆ กัน ไม่ปล่อยปะละเลย ต้องมีจิตใต้สำนึก เอาใจใส่ทั้งใจทั้งเจตนาเพื่อให้เป็นหลักการเป็นอุดมการณ์ แล้วก็เป็นอย่างธรรม เราทั้งหลายต้องมามีความสุข เรามีปิติมีสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

พัฒนาวิทยาศาสตร์พัฒนาใจทั้งใจไปพร้อม ๆ กัน

เราทั้งหลายจะไปประมาทปล่อยปะละเลยนั้นไม่ได้ เพื่อความสมบูรณ์สมดุล เพราะชีวิตของเรานั้นมันเป็นรายรับรายจ่าย กายวาจาภิรียมารยาทใจนั้นมันเป็นรายรับรายจ่ายนะ เรารับมาเท่าไรก็ต้องจ่ายคืนไปเท่านั้น เพื่อความสมดุล เพื่อความพอดี เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเรามองดูดี ๆ นะ ทุกอย่างนั้นมันเป็นประภัสสรนะ ธรรมชาติมันลงตัวของธรรมชาติอยู่แล้ว

ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่ายต้องเป็นความพอเพียงเพียงพอ เป็นความพอดีถึงพร้อมทั้งอรรถะทั้งและพยัญชนะ ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะสัมปันโน

“จรณะ” คือการประพฤติการปฏิบัติ

“สุคโต” มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เป็นผู้รู้แจ้งโลกในเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย เป็นผู้รู้แจ้งธรรม

“โลกะวิทู” เป็นผู้รู้แจ้งทางวิทยาศาสตร์ เป็นผู้รู้แจ้งทางจิตใจไปพร้อม ๆ กัน

ชีวิตของเราจะได้มีแต่ปิติมีแต่ความสุขมีแต่เป็นเอกัคคตาเป็นหนึ่ง เป็นความดีที่ไม่มีโทษ เป็นปัญญาที่ไม่มีโทษมีแต่คุณ เป็นบริสุทธิคุณทั้งกายวาจาภิริยามารยาททั้งอาชีวะ

เราทั้งหลายพากันมานั้นมาประพฤติปฏิบัติในตัวของเราละ เรามีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติในตัวของเรา เราต้องรู้หลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เพราะการประพฤติการปฏิบัตินั้นไม่มีใครประพฤติปฏิบัติแทนกันได้

พระพุทธเจ้าท่านก็ประพฤติปฏิบัติของท่านด้วยการบำเพ็ญพุทธบารมี ๑๐ ทศ ๒๐ ทศ ๓๐ ทศ อย่างต้นอย่างกลางอย่างละเอียดท่านก็เน้นที่ท่าน พระอรหันต์ผู้ฟังพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็เน้นที่ตัวของท่าน

ทุก ๆ คนต้องเน้นการประพฤติการปฏิบัติในตัวของเราเอง เราเป็นใคร เราก็ก่อนที่ตัวของเรา นั่นแหละ

เราเป็นพ่อเป็นแม่ก็เน้นที่พ่อที่แม่ เราเป็นปู่ย่าตายายเราก็ก่อนที่ปู่ย่าตายาย เราเป็นข้าราชการเป็นนักการเมืองเราก็ก่อนที่ข้าราชการนักการเมือง เราเป็นนักบวชเราก็ก่อนที่นักบวช

เราทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจ นักเรียน นิสิตนักศึกษา ข้าราชการนักการเมือง นักวิทยาศาสตร์ ผู้แก่เรียนทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

เราต้องเน้นที่ตัวเรา ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ ให้มีปิติให้มีความสุข ให้มีเอกัคคตา ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้ไม่ปฏิบัติอย่างนี้เราทั้งหลายก็จะเป็นโรคซึมเศร้า โรคซึมเศร้านั้นคือความทุกข์

เราต้องมีปิติสุขเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เน้นที่ปัจจุบัน เพราะปัจจุบัน เป็นวาระแห่งชาติกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพนะมันเป็นวาระแห่งชาติ

จิตวาระสุดท้ายมันอยู่ที่ปัจจุบัน กรรมดีกรรมชั่ว กรรมไม่ดีไม่ชั่ว มันอยู่ที่ปัจจุบัน ปัจจุบันถึงเป็นวาระสำคัญเป็นวาระแห่งชาติ เป็นวาระที่ทำให้เราเกิด แล้วก็ให้เราหยุดเกิด

ความรู้ความเข้าใจมันเป็นพระธรรมพระวินัยทั้งกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพนะมันจะเป็นธรรมบุญของชีวิต

เราทั้งหลายต้องพากันรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม มีหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม หยุดอุดมหลง เอาปัญญาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต

ให้เราทั้งหลายคิดเสียว่าเราเป็นคนที่ดีที่สุดในโลก ที่มีลมปราณ มีโอกาส มีเวลามีบุญมีวาสนาได้ทำความดีที่ประกอบด้วยปัญญา ด้วยการไม่ทำบาปทั้งหลาย ทั้งปวง ทำแต่บุญแต่กุศลถึงพร้อมด้วยความรู้ความเข้าใจ ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ไม่บริโภคมความหลง บริโภคทุกอย่างด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราทั้งหลายต้องหยุดสัญชาตญาณแห่งการเวียนว่ายตายเกิดของเราให้ได้ ต้องพากันเห็นภัยในวัฏฏสงสาร ต้องรู้จักรู้แจ้ง รู้เหื่อของโลก เหื่อของโลกลนี้ มันอร่อยมันแซบมันล้ำมันนัวมันหรรอย สิ่งเหล่านี้มันก็จะมีประจำโลกนี้อย่างแหละ มันก็จะเป็นประภัสสรของทุกสิ่งทุกอย่าง

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราต้องเบรกตัวเองด้วยความรู้ความเข้าใจ

ศีลนี้คือศีลปะที่ประเสริฐ ศีลนี้เป็นสัมมาทิฐิด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราทั้งหลายรู้เข้าใจในรูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะธรรมารมณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้ไปตามสิ่งต่าง ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจ

ความรู้ต้องคู่การปฏิบัติ ปฏิบัติปฏิบัติต้องอยู่ในเขตเดียวกัน

ถ้าความรู้ไม่ปฏิบัติเค้าเรียกว่าเป็นการวิบัติ

เราต้องรู้เข้าใจทุกอย่างมันไม่จบ เราทั้งหลายต้องเห็นภัยในวิภูฏสงสาร มีความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เราต้องมีเบรก มีการยับยั้งเราต้องมีเบรกนะ รถก็ยังมีเบรก เครื่องบินก็ยังมีเบรก เรือก็ยังมีเบรก เราต้องเบรกตัวเองด้วยความรู้ความเข้าใจ

สมณะคือความสงบ เราต้องเน้นที่ปัจจุบัน ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า การสงบระงับสังขารทั้งหลายนั้นเป็นความสุขอย่างยิ่ง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม เน้นที่ปัจจุบัน โภกัสที่ปัจจุบัน ทำหน้าที่ของเราในปัจจุบัน

ให้มีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติในปัจจุบัน ต้องมีเบรก ต้องมีสมณะ ต้องมีปัญญา เพื่อเอาศีลเอาสมาธิเอาปัญญามาใช้มาประพบัติมาปฏิบัติอยู่ในเขตเดียวกัน เพื่อให้การประพบัติการปฏิบัติมันติดต่อกันต่อเนื่อง

การประพบัติการปฏิบัติที่ติดต่อกันต่อเนื่องนั้นมันเป็นกระบวนการที่ติดต่อกันต่อเนื่อง สัมมาทิฐิ ปัญญาสัมมาทิฐิพร้อมกับการประพบัติการปฏิบัติที่ติดต่อกันต่อเนื่อง จะทำให้ไม่ต่างไม่พร้อยไม่ขาด ไม่พังทลายเหมือนตึก สตง.นะ ความไม่ถูกต้องที่เป็นความอ้อยที่เป็นความแซบความล้ำความนัวความหรรอยเราต้องรู้เข้าใจนะ เราจะตามไปไม่ได้ ถ้าตามไปมันก็จะพังทลายเหมือนตึก สตง.ของประเทศไทย

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจในการประพจน์การปฏิบัติ

เราทั้งหลายต้องตั้งใจตั้งเจตนาเต็มที่ มีความละเอียดต่อบาปมีความเกรงกลัวต่อบาป ความละเอียดต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสารนี้เป็นสิ่งสำคัญนี้เป็นเบรก เพื่อให้เราเอาศีลเอาสมาธิเอาปัญญามาใช้มาประพาศติมาปฏิบัติเพื่อการประพาศการปฏิบัติของเราจะได้ติดต่อดำเนิน

การทำอะไรติดต่อกันเนื่องตามหลักการตามหลักเหตุผลตามหลักวิทยาศาสตร์

๓ อาทิตยขึ้นไ่มันจะเปลี่ยนแปลง เพราะการปฏิบัตินั้นมันติดต่อกันเนื่อง

อย่างคนเข้าภาคบำบัดด้วยการติดยาเสพติดหรือติดการพนัน ก็ต้องใช้
เวลาอย่างน้อย ๓ อาทิตย์ขึ้นไป

พระธรรมพระวินัยนี้มันจะเป็นเบรก มันจะพาเราเข้าสู่ความวิเวก เข้าสู่ความหยุด
หยุดทั้งกาย หยุดทั้งวาจา หยุดทั้งกิริยามารยาท หยุดที่ใจหยุดที่เจตนา

ความตั้งใจเจตนาที่สำคัญมาก ความไม่ประมาทนี้เป็นสิ่งที่สำคัญมาก

การปฏิบัติธรรมถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ให้ถือว่าเจตนานี้เป็นสำคัญ
 แค่ว่าไม่เอาเรื่องเอาราวกับคนบ้า เพราะคนบ้าสมองมันเสีย ทางส่วนราชการเค้าก็
 ไม่เอาเรื่องกับคนบ้า ทางฝ่ายพระศาสนา ก็ไม่เอาเรื่องกับคนบ้า เพราะสมองมันเสียนะ

เราไม่รู้ไม่เข้าใจเอาสัญญาตนนำชีวิตนี้คือคนบ้านะ หัวใจของเรามีเชื้อบ้านะ หัวใจของเราเป็นวิฆฺณูสงสาร หัวใจของเรามันเป็นครอบคร้ว หัวใจของเรามีครอบคร้ว ด้วยความรู้ความเข้าใจเข้าถึงเจตนา เพื่อให้เข้าถึงทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ ถึงพร้อมทั้ง กายวาจาภิรียมารยาททั้งใจทั้งเจตนา

เรื่องจิตเรื่องใจนี้มันเป็นเรื่องเจตนา การปฏิบัติถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ไม่เกี่ยวกับคนอื่นรู้ไม่รู้ เราต้องเข้าถึงเรื่องจิตเรื่องใจเรื่องเจตนา

เราคิดดูดี ๆ นะ กายวาจาภิรียมารยาทอาชีพนันเป็นอุปกรณ์ของชีวิต หรือว่าเป็นกรรมกรแห่งชีวิต ความตั้งใจเจตนาเป็นสิ่งที่สำคัญ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ความละอายต่อบาป เกรงกลัวต่อบาปนี้ถึงเป็นการหยุด เป็นการเบรก เป็นการสตอป

ให้เราทั้งหลายรู้เข้าใจ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านจะเสด็จดับขันธ สู่ปรินิพพาน ท่านบอกท่านเตือนพวกเราทั้งหลายว่า อย่าได้เพลิดเพลिन อย่าได้ประมาท

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เราต้องหยุดเหตุหยุดปัจจัย เราต้องมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ให้ถือว่าพระธรรมพระวินัยมันเป็นเบรก มันหยุดมันจะเปลี่ยนวิถีชีวิตของเราเข้าถึงความประเสริฐที่พวกเราทั้งหลายเกิดมาเป็นมนุษย์ เราจะได้ไม่ได้เสียเวลา เสียกาล เสียเวลา เน้นซ้ำ ตั้งอยู่ในความหลงความเพลิดเพลिनความประมาท

วาระแห่งชาติในปัจจุบันเป็นสิ่งสำคัญ เราต้องหยุดทั้งเหยื่อความหลง เราต้องหยุดดีเอ็นเอแห่งความหลง เราอย่ามาหลงเหยื่อ

ชีวิตที่ประเสริฐนั้นต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร

เราทั้งหลายต้องหยุดรับจ๊อบ รับจ๊อบทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ

เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องหยุดรับจ๊อบ จ๊อบนี้ไม่ดีไม่ประกอบด้วยปัญญานะ จ๊อบมันคือความหลงนะ ถ้าเราเอาสัญชาตญาณนำชีวิต เอาความรู้สึกนำชีวิต ชีวิตของเราเกิดมาเพื่อมารับจ๊อบแห่งความหลงนะ ปัจจุบันถ้าเรายินดียินร้าย ให้พวกเรารู้เข้าใจนะ นี่เรากำลังรับจ๊อบแห่งความหลงนะ

ถ้าเรารู้เราเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้บริโภคด้วยปัญญา ความสุขนั้นจะเป็นคุณทางวิทยาศาสตร์นั้นจะเป็นคุณ ไม่มีโทษ ด้วยความรู้ความเข้าใจจากการพัฒนาวิทยาศาสตร์ ชีวิตของเราถึงจะก้าวไปเป็นธรรมเป็นปัจจุบันเป็นธรรมเป็นธรรมบุญปกครองคนอื่นเรียกว่ารัฐธรรมบุญ ปกครองตนเองเรียกว่าธรรมบุญแห่งชีวิต

นาฬิกาที่มันหมุนอยู่คือความถูกต้อง นาฬิกาหยุดคือนาฬิกาตายหรือนาฬิกาเสีย ความรู้ถึงเป็นคู่กับการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม เป็นความสงบกับปัญญาไปพร้อม ๆ กัน ชีวิตของเราถึงจะเป็นเหมือนนาฬิกา นาฬิกาที่ดีที่ไม่เสียนะ

เค้านาฬิกาไว้ทำไม เค้ามืดไว้เพื่อให้รู้กาลรู้เวลา

เราคิดดูดี ๆ นะ เรามีตามันก็มีรูป ถ้าเราไม่มีตามันก็ไม่มีรูป เรามีหูมันก็มีเสียง อย่างนี้ เราต้องรู้เข้าใจ เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี ต้องรู้เข้าใจ ทุกอย่างนั้นมันว่างเปล่านะ ความว่างน่ะเป็นพื้นฐาน สิ่งที่จรไปจรมาเป็นเพียงอาศัยันตุกะ ที่จรไปจรมา ทุกอย่างที่มีการเกิดขึ้นตั้งอยู่แล้วดับไป

ความว่างเปล่า นั่นคือพื้นฐานนะ เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะไม่ได้ไปตามผัสสะ ไปตามสิ่งแวดล้อม ถ้าอย่างนั้นมันจะเป็นเหมือนนาฬิกาเสียนะ นาฬิกามันจะหยุด

พระนิพพานคือบ้านของเรา บ้านของเราคือว่างจากตัวตนนะ สิ่งที่มาสัญญา
มันมาเป็นอาคันตุกะนี้มันชั่วคราว

รูปเกิดขึ้นรูปตั้งอยู่รูปดับไป เสียงเกิดขึ้นเสียงตั้งอยู่เสียงดับไป กลิ่นเกิดขึ้น
กลิ่นตั้งอยู่กลิ่นดับไป วาระจิตวาระใจมันก็เกิดจากผัสสะให้เรารู้เข้าใจ ถ้าเราไปตาม
ผัสสะไปตามอารมณ์มันก็เหมือนนาฬิกาตายนะ นาฬิกาเสียนะ

ความดีต้องประกอบด้วยปัญญา ปัญญาต้องประกอบด้วยความดี ด้วยความรู้
ความเข้าใจ เราเรียนหนังสือเพื่อมีความสุขในการเรียนหนังสือ เราทำงาน
เพื่อมีความสุขในการทำงาน เราเป็นข้าราชการเป็นนักการเมืองก็มีความสุข
ในการรับราชการเป็นนักการเมือง เราเป็นนักบวชก็มีความสุขในการเป็นนักบวช

รู้เข้าใจ เพราะความเป็นปิตุสุขมันจะเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม เราจะเอา
การเรียนหนังสือนี้เป็นคุณ การทำงานนี้เป็นคุณการบริหารราชการนักการเมือง
เป็นคุณที่เป็นบริสุทธิคุณ ไม่หวังอะไรตอบแทน เราจะได้เข้าถึงความพอดี
ความพอเพียง ทุกอย่างถึงจะเป็นบริสุทธิคุณทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะจิตใจ
ทางวิทยาศาสตร์ทั้งทางใจมันถึงไปพร้อมกันอย่างนี้เป็นธรรมเป็นธรรมนุญ

เราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ ประเทศไหนถือประชาธิปไตยก็ต้องปรับตัว
เข้าหารัฐธรรมนูญ อย่าไปออกกฎหมายเพื่อพรรคพวกเพื่อพวกพ้องต้องเอาธรรมนุญ
สังคมนิยมชมชอบก็ต้องปรับตัวเข้าหาธรรมนุญ ถ้าเราไม่พัฒนาทั้งวิทยาศาสตร์
ทั้งจิตใจมันไปไม่ได้ ด้วยความรู้ความเข้าใจ

ให้เรารู้เข้าใจในอริยสัจสี่เรื่องเหตุเรื่องผล เรื่องกระบวนการของเหตุของปัจจัย
ทั้งฝ่ายเวียนว่ายตายเกิดและหยุดเวียนว่ายตายเกิด

เราทั้งหลายนะวันหนึ่งคืนหนึ่งพากันนอนพากันพักผ่อนให้เพียงพอ
ให้มีความสุขในการนอนการพักผ่อนให้เพียงพออย่าพากันคอร์ปชั่นเวลานอน

ผู้ที่อยู่ในเมืองกรุงเทพมหานครก็พากันพักผ่อน ๖-๘ ชั่วโมง เพราะอยู่ในเมืองกรุงเทพมหานคร
เมืองหลวงปริมณฑลค่าไฟฟ้าแพงสูงต้องพากันนอนพักผ่อน ๖ -๘ ชั่วโมง ถึงจะมีธุรกิจ
หน้าที่การงานมากก็ต้องนอนพักผ่อน ๖-๘ ชั่วโมง ให้มีความสุขในการนอนพักผ่อน
อย่าพากันหลงใหลในแสงสีทีวีไลต์ต้องรู้เข้าใจ

ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็เหมือนนาฬิกาตายนี้แหละมันใจอ่อนไปตามสิ่งแวดล้อม
นอนพักผ่อนออกกำลังกายให้เพียงพอ เพราะคนรุ่นใหม่คนสมัยใหม่นี้มันเล่น
โทรศัพท์เยอะ มันเล่นคอมพิวเตอร์เยอะ อะไรก็แชบอะไรก็ล่าอะไรก็นัวอะไรก็หอย
มันคอร์ปชั่นเวลานอนนะ

พูดถึงโทรศัพท์คอมพิวเตอร์นี้มันดีมันมีคุณมีประโยชน์ เพื่อการใช้งาน เพื่อเอา
มาทำงาน

เราอย่าพากันหลงนะเดี๋ยวนี้นะพากันหลงมาก นักบวชก็หลงข้าราชการ
นักการเมืองพ่อค้าประชาชนก็พากันหลง

เราต้องรู้เข้าใจ ทุกอย่างมันมีทั้งคุณและโทษ เราต้องรู้จักความอร่อยความแซบ
ความล่าความนัวความหอยนะ

เราต้องบังคับตัวเองคอนโทรลตัวเอง อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมันเป็นสิ่งเสพติด
เดี๋ยวพวกเราจะไปตามกระแส ไปตามสิ่งแวดล้อม เราจะไม่มีความสุขไม่มีปัญญา
มีแต่ความหลงกัน ปัจจุบันนี้ฟุ้งซ่านเหลือเกินไม่มีความสุข

ความสงบกับปัญญาต้องควบคู่กันไป ความสงบกับปัญญาที่ถึงกันไม่ได้
ต้องเป็นคู่กันเป็นเรื่อย

เราทุกคนต้องเป็นทั้งคนเก่งคนฉลาดคนรอบคอบต้องเป็นทั้งคนดีไปพร้อม ๆ กัน
ต้องฟังพาอาศัยความรู้ความเข้าใจที่เป็นทั้งคนดีเป็นทั้งคนฉลาด ให้เข้าใจอย่างนี้
เราจะไม่ได้ฟังพาอาศัยใคร รู้ทั้งกายรู้ทั้งวาจา รู้ทั้งกิริยามารยาทรู้ทั้งใจ ต้องเอาธรรม
เอาธรรมนุญนำชีวิต ถึงจะแคล้วคลาดปลอดภัยด้วยความรู้ความเข้าใจ

ถ้าเราปฏิบัติติดต่อก่อนเงืองใจดีใจสบายที่เป็นปกติเป็นความสุขมันจะไม่เครียด
เพราะเราไม่ได้ปล่อยปะละเลย เรารู้เข้าใจตั้งอยู่ในความไม่เพลิดเพลिनไม่ประมาท
มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

ก่อนนอนก่อนพักผ่อนประชาชนทั้งหลายจะเป็นพุทธคริสต์อิสลามพราหมณ์ฮินดู
ซิกข์ก็ต้องพากันนั่งสมาธิ จิตใจอยู่กับความว่าง

หลักการใช้อานาปานสติ หายใจเข้าก็มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม หายใจออกก็มีสติรู้ตัว
ทั่วพร้อม หายใจเข้าก็ให้มันสบายให้มีความสุข หายใจออกก็ให้มันสบายให้มีความสุข
ให้รู้เข้าใจนี้เป็นหลักการใช้ได้ทุกชาติทุกศาสนา เพราะกลางวันเราทำงาน
เราก็มีความสุขในการทำงาน การพูดจาภิรียมารยาทเราก็เอาธรรมนุญนำชีวิต
เราก็มีความสุขในกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพ เราต้องมีความสุขนะ

ตอนค่ำตอนเย็นอย่ามัวแต่ดูโทรทัศน์พากันเล่นโทรศัพท์อินเทอร์เน็ตอะไรต่าง ๆ
เราต้องพากันนั่งสมาธิกัน ถ้าจะให้ได้มาตรฐานให้ได้ มอก. ก็นั่งซักชั่วโมงนึงนั่นแหละ
นั่งสมาธิสักชั่วโมงนึงเพื่อให้ใจอยู่กับความสงบกับปัญญา ว่างจากอดีตว่างจากอนาคต
ปัจจุบันเข้าสู่ความว่างไม่มีนิรันดร์ทั้ง ๕ ไม่มีอคติทั้ง ๔

ให้เข้าใจ รู้หลักการแล้วเจริญปัญญาเข้าสู่ปัญญา ให้รู้ว่าลมเข้าไปแล้ว ก็พักผ่อน แล้วก็ออกไป ทุกอย่างมีแต่เกิดขึ้นตั้งอยู่แล้วก็ดับไป ไม่ใช่ติดบุคคลตัวตน มั่นวางเปล่า ให้ภาวนาอย่างนี้

เราเน้นเรื่องจิตเรื่องใจของเราให้เกิดปัญญาวิปัสสนา เกิดความสงบ

ทุก ๆ ศาสนาก็เอาหลักการเดียวกันนี้แหละ เพราะการปฏิบัติธรรมมันเป็นสากล เหมือนความแก่ความเจ็บความตายความพลัดพรากนี้มันเป็นสากล อากาศร้อน อากาศหนาวมันเป็นสากล ทุกอย่างเป็นสากลให้รู้เข้าใจ ทุกชาติทุกศาสนาก็ต้องใช้ ความรู้ความเข้าใจอย่างนี้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านมาตรัสรู้ท่านมายกเลิกชาติชั้นวรรณะ นิติบุคคลตัวตนไม่ถือเขาไม่ถือเรา ไม่มีความสำคัญมั่นหมายว่าเราเป็นผู้หญิงผู้ชาย เป็นหนุ่มเป็นสาวเป็นคนแก่คนเฒ่าคนชรา นี่มันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม มันเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป

เราทั้งหลายต้องเอาหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

ตอนคำก่อนนะเราพากันนั่งสมาธิ

พูดถึงสมาธิ สมาธิก็คือความตั้งใจมั่น เอาธรรมานุยุ่นาชีวิต ไม่เอานิติบุคคลตัวตน คือความตั้งมั่นเพื่อเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์อุดมธรรม ไม่ใจอ่อนตามสิ่งแวดล้อม รู้แจ้งวิทยาศาสตร์ รู้แจ้งทั้งทางจิตใจ รู้แจ้งทางผัสสะ

ให้เอาหลักการนี้ ถ้าไม่อย่างนั้นเราจะตกอยู่ในสัญชาตญาณ เราก็จะไปตาม สิ่งแวดล้อม

เราคิดดูดี ๆ สิ เราไปตามสิ่งแวดล้อมนะ สัตว์ทั้งหลายก็ไปตามสิ่งแวดล้อม หมู่มวลมนุษย์ทั้งหลายก็ไปตามสิ่งแวดล้อม

ไม่รู้ไม่เข้าใจเลยไม่ได้พากันเข้าใจพระนิพพาน เลยไม่รู้ว่าการนิพพาน คือความว่างเปล่าจากตัวตน

สิ่งที่สัญจรไปมามันคืออาคันตุกะ

ศีลสมาธิที่เอาธรรมนุญนำชีวิตมันถึงเป็นบ้านของเรา พระนิพพานคือบ้านของเรา ไม่ใช่เราไปหลงในตาหูจมูกลิ้นกายใจไปตามผัสสะคือบ้านของเราละ

เราต้องรู้อาคันตุกะรู้การสัญจร เราจะได้เป็นนักทัศนจักร จรไปจรมา เป็นคนพเนจร เป็นคนไม่มีบ้าน เป็นคนโคมเลส มีบ้านก็มีบ้านภายนอก ไม่มีบ้านทางใจ

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีความสุขด้วยการพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ชีวิตของเรามันก็จะได้มีแต่คุณมีแต่ประโยชน์ เป็นสุขะโต อยู่ก็ดี ไปก็ดี ไม่มีโทษ ไม่มีภัย

เราต้องรู้เข้าใจนะ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจชีวิตของเรามันก็จะพังทลายนะ มันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

มองเห็นง่าย ๆ ถ้าเราไม่เอาธรรมนำชีวิตไม่เอาธรรมนุญนำชีวิตไม่พัฒนาวิทยาศาสตร์ไม่พัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นะ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายเป็นผู้ประเสริฐเป็นผู้ที่มีลมปราณ ต้องใช้หลักการ
 ใช้อุดมการณ์อุดมธรรมนำชีวิต ไม่ให้ชีวิตของเรานี้พังทลายเหมือนตึก สตง.
 ไม่ให้ชีวิตของเราลุ่มหลงอยู่ในอบายมุขอบายภูมิ เพื่อเราจะได้ยกเลิกวิญญูสงสาร
 ด้วยความรู้ความเข้าใจที่เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบปฏิบัติตรงปฏิบัติเพื่อออกจากทุกข์
 ปฏิบัติสมควรเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงพระนิพพานด้วยความรู้ความเข้าใจ
 เพราะอากันตูกะ เราต้องรู้เรื่องอากันตูกะเพียงสัจจรไปมา ให้รู้ว่าธรรมนุญ
 ชีวิตนี้คือความประเสริฐ คือพระนิพพานบ้านของเรา